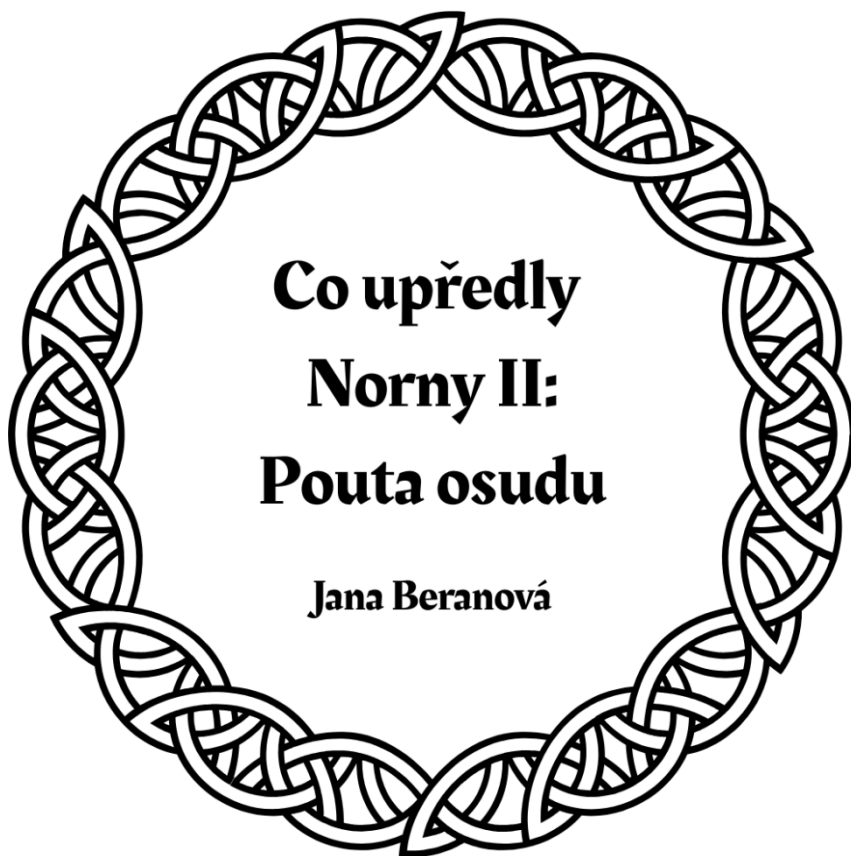

Jana Beranová

Pouta O sUDU

Co upředly Norny II.

Anotace

Domluvené manželství: trest, či odměna? Kupcova dcera Sif i nebezpečný válečník Ketill do něho vstupují s odlišnými představami a touhami. Ovšem skutečnost, že se nám něco podaří uchvátit a připoutat k sobě, ještě neznamená, že nebudeme muset bojovat, abychom si to udrželi.

Každý den v životě Vikingů se totiž může stát zápasem o přežití a Norny nitě lidských osudů občas nečekaně zašmodrchají. Války, které svádíme s nepřítelem i sami se sebou, zanechávají jizvy na tělech i duších.

Nechte se pohltnout příběhem o nedobrovolném vztahu, hrdosti, zraněných nitrech a lásce, která možná dokáže zahojit i ty nejhlubší jizvy.

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci, 1. vydání a 157. knihu v edici Solis
Autor © Jana Beranová
Redakce a korektura: Lucie Zubalíková, Markéta Hrubá, Irena Nová
Sazba: Kristýna Tichá
Obálka: Anežka Kocmanová
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88525-89-9 (epub)
978-80-88525-90-5 (PDF)

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní.
Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými
osobami, živými či zesnulými, je zcela náhodná.

Upozornění:

Obsahuje násilí, vulgarismy, sexuální scény, nedobrovolný vynucený sex, obětování zvířat, drsné léčebné postupy, popisy zranění a nemocí, témata citlivá pro těhotné ženy, zabíjení a smrt více osob včetně dětí. Zvažte, prosím, zda je pro vás tato kniha vhodná, obzvláště pokud je vám méně než 18 let.

Poznámka autorky:

Příběh je zasazen do Skandinávie zhruba 10. století n.l. Vzhledem k tomu, že se jedná o žánr romantasy, jsou však všechny postavy a místní názvy smyšlené a nezakládají se na skutečnostech.

Navzdory důkladným rešerším nemusí být některé zde uváděné skutečnosti historicky přesné, nebo byly záměrně zjednodušeny pro snazší přiblížení čtenáři.

Tam, kde mytologie nabízí vícero možností a výkladů, používám ty, které se k příběhu hodí nejvíce. Pokud někde používám výraz Viking, jedná se o jisté zjednodušení vztahující se obecně spíše na označení dávných severanů.

Ponořte se do příběhu Sif a Ketilla, který začíná tam, kde skončil první díl, Co upředly Norny I: Vlákna osudu, jímž vás provázeli Birte s Knutem.

Věnování:

Těm, kteří věří, že nitro je cennější než zevnějšek.

Sif

Naposledy kontroluju, že mám sbaleno vše nejnnutnější. Srdce mě bolí při pohledu na to, kolik svých věcí zde budu muset zanechat, avšak vše má svou cenu. Pokud se mám vzdát většiny šatů, šperků, spon a hřebenů výměnou za svou svobodu, jsem víc než ochotna je obětovat.

„Děťátko, vážně jsi si jistá, že je tohle dobrý nápad?“ zasmuší se otcův výraz. Mezi obočím se mu usadí hluboká, znepokojená vráska.

Položím mu ruce na ramena a zahledím se mu odhodlaně do obličeje.

„Mám se snad provdat za tu zjizvenou stvůru? Ó ne, mohu-li si osud zvolit, raději prchnu než svázat svůj život s ním.“

„Až jarl Knut zjistí, že ses zprotivila jeho rozhodnutí –“

„Tak už budu dávno v Gullheimru, kde splynu s davem. Kdo ví, třeba jednoho dne nasednu i na loď a odpluju poznat nové světy, abych se z nich vrátila jako bohatá a vlivná žena. Mysli na mě a modli se za mě k bohům,“ opřu se naposledy čelem o to otcovo.

Přetáhnu si přes hlavu kapuci cestovního pláště, zkontroluji, že měšec připevněný u pasu je naditý mincemi i rozsekanými kousky stříbra,

přehodím si přes záda řemínky poutající mé věci sbalené v náhradních šatech a vyklouznu ze dveří našeho domu do noci.

Uchopím za uzdu koně, za jehož sedlem se do rytmu kroku pohupuje ještě jeden úhledně svinutý balíček mého majetku a po bocích pak vaky s vodou a zásoby jídla, které by mi měly vystačit na zhruba dvou-denní cestu do velkého obchodního střediska, v němž existuje nejvyšší pravděpodobnost, že mne pohltní zástupy lidí a má identita zůstane utajena.

Za postranní brankou vedoucí za naše opevnění, skrz niž mě propustí podplacený strážce, na mě čeká nový svět i vytoužená volnost.

Nikdy jsem ještě necestovala sama. Vlastně jsem většinu svého mladého života strávila v rodném Skjaldholtu a poslední měsíce snila o tom, že se mi podaří vydobýt si přízeň místního jarla a stát se jeho ženou. Když však moje plány zkřížila zatracená vůlva, která uhranula jeho srdce a já kvůli ní byla přirknuta za trest nejjudatnějšímu z místních bojovníků, můj svět se obrátil vzhůru nohama.

Všichni by nejspíše čekali, že přijmu svůj osud smířená a povolná, avšak představa, že bych měla sdílet život a lože s tím děsivým, zjizveným, obrovským chlapem, je pro mne natolik odpuzivá a hrůzná, že jsem se rozhodla riskovat vše. Pro něco takového jsem se nenarodila.

Ohlédnu se a pomyslně spolu s vrátky zavírám i jednu etapu svého života. Vyšvihnu se do sedla a pobídnu koně směrem na východ. V mysli si přitom přehrávám veškeré instrukce ohledně správné cesty, které jsem obdržela a naučila se je nazpaměť.

Pokud otec zvládne mou nepřítomnost ve městě maskovat minimálně po další dva dny, měla bych se dostat do bezpečí. V duchu doufám, že se hněv za můj úprk nesnese na jeho hlavu.

Lekám se každého stínu a šustnutí. Krajina za noci vypadá úplně jinak, než když ji hladí sluneční svit. Ramena mám sevřená strachem, jako by mi na nich seděl orel a zatíнал do nich své ostré drápy. Srdce mi buší až někde v krku a vyvolává ve mně pocit, že svým lomozem snad probudí všechna divoká zvířata, jež mě možná lačně sledují na každém kroku zahalená tmou, připravená slupnout mě jako malinu.

Otřesu se při myšlence, že jedno takové se prý kdysi postaralo o děsivou jizvu v obličejí chlapa, kterému jsem byla zaslíbena a z jehož dosahu právě prchám. Mnozí jej za jeho obětavost a statečnost, jíž se mu dostává i v boji, uctívají a vzdávají mu hold. Mně však přijde odpudivý, divoký a nevyčválaný.

Kdepak, já jsem určena muži, který mne bude obdivovat, chovat se ke mně s úctou a dokáže docenit mou hodnotu. Vždy jsem se chtěla vdát nejlépe z lásky, nebo přinejmenším z vlastní vůle za manžela dle svého výběru.

Mé přesvědčení o určité výjimečnosti se vždy částečně odvíjelo i od toho, že můj otec je významným a bohatým kupcem. Věřím však, že až se trochu zabydlím v Gullheimru a celá má situace se uklidní, pomohu mu s rozšířením obchodu i na nový trh a vybuduju si tak vlastní jméno. Pevně doufám, že v té době již třeba naleznu člověka s odpovídajícím statutem a provdám se za něho, aby si vůči mně ten zjizvenec nemohl vznášet žádné nároky.

Kůň našlapuje obezřetně, občas zastříhá ušima a odfrkne si, ale nese mě věrně podél obchodní stezky, která propojuje Skjaldholt s okolím. Nyní, s vidinou pomalu se blížící zimy, ruch trochu opadl. Po sklizni odplulo pět lodí na výpravu, během níž se chystají jejich posádky směnit naše zboží za to cizokrajné.

Tolik jsem se těšila na jejich návrat plánovaný na teplejší období, na všechny ty krásné kousky, které bych si dychtivě prohlížela a možná by se mi dostalo i příležitosti pomoci některé z nich výhodně prodat.

Vždy jsem byla otcovou tajnou zbraní. Při vši skromnosti, oplývám nezvyklým půvabem a jsem si vědoma toho, že obzvláště můj hrudník umí upoutat pánskou pozornost. Stačí pak už jen pár úsměvů, správně se předklonit, když předvádím prodávané zboží, a hned se zákazníci jen hrnou.

I proto se hoře usklíbnu, jakmile si připomenu, že jarl Knut dal přede mnou přednost té světlovlasé völvě, která je sotva vyvinutější

než dospívající děvče. Však jeho smůla, já se přes jeho rozhodnutí už přenesla.

Co ale odmítám skousnout, je trest, který mě za snahu odklidit ji z jeho života stihl. Kývla jsem na něj pouze proto, abych se vyhnula druhé možnosti – nechat si na čelo vypálit runu označující mě jako zrádkyni.

Jenže zatímco dřív mě jen tiše obdivoval pohledem zpovzdálí, jakmile se Ketill Blodøx o mém souhlasu se sňatkem dozvěděl, začal se kolem mě motat. Není ze sebe ovšem schopen vymáčknout kloudnou větu a většinou se vzmůže pouze na zaujaté zírání na má prsa. Já se naopak silou vůle snažím nezírat na tu příšernou jizvu hyzdící polovinu jeho obličeje a rychle se dostat z jeho dosahu. Která by o takového manžela stála?

Zaslechnu za sebou jakési zvuky připomínající snad koňská kopyta, ale když se ohlédnou, vnímám jen černočernou tmou, již paprsky ubývajícího měsíce, jenž dosáhl úplňku přede dvěma dny, stěží proříznou. Světlo vystačí tak tak na to, abych se udržela na světlejším pruhu, který ohraničuje stezku.

Dovolím si na chvilíčku zpomalit a poslouchat. Nic dalšího se již neozve, takže usoudím, že se muselo jednat buď o ozvěnu kročejí mého zvířete, nebo pouze o divokou představivost poháněnou strachem.

Zhluboka se nadechnu nosem a vydechnu ústy. Budu v bezpečí. Stačí jen dojet do Gullheimru, využít pohostinnosti některého z otcových obchodních přátel, ještě nějakou chvíli úplně nevystřekovat nos, a jakmile se situace uklidní, zařídit si nový život.

Nad ránem se mi už klíží oči a sotva se udržím v sedle. Musím nutně zastavit a načerpat síly, než se svalím z koňského hřbetu jako zralá slíva.

Na východě začíná ostýchavě svítat a první narůžovělé světlo pohladí vrcholky nevysokých skalisek, skrz něž se cesta stáčí. Možná bych mezi nimi mohla vyhledat bezpečný úkryt a alespoň na hodinku či dvě si zdřímnout, něco pojíst a nabrat síly na další pokračování.

Do nosu mě udeří uzený pach a nad jedním z výčnělků spatřím tenoučký proužek dýmu, který původně splýval s oparem líně se válejícím nad blízkou říčkou, jejíž šumění zpovzdálí zaslechnu. Můj kůň neklidně zařehtá. Poplácám ho povzbudivě po krku, ale i ve mně je náhle pouze malá dušička.

Zvuk, který vydal, na nás musel upozornit, protože zpoza nejbližšího ohybu se vynoří dva vousatí muži. Vteřinku rozespale mžourají, než se jejich tváře roztáhnou v pořouchlé výrazy. Vymění si beze-slovné pohledy a pak se jako na povel rozeběhnou mým směrem. Pokusím se otočit svého koně, ale jsou zatraceně rychlí a já neuvěřitelně utahaná a vyděšená.

Jeden chytí zvíře za otěže, to se postaví na zadní a shodí mě ze sedla, takže drsně dopadnu na záda. Tělem mi projede bolest, když se střetnu s tvrdou zemí. Můj náraz naštěstí mírně utlumí balík věcí, jehož řemínky mi však následně sklouznou z ramen.

Chystám se zvednout, jenže jeden z těch chlapů je hbitější. Nadhodí si mě, jako bych nic nevážila, a nese si mě stranou od cesty k jejich tábořišti. Snažím se vzpouzet, avšak proti jeho železnému stisku nemám sebemenší šanci.

Ocitneme se u ohniště, kolem něhož posedávají další dva chlapi. Ten, jenž mě nese, mě shodí do trávy, která studí ranní rosou. Nalehne na mě celou vahou a ruce mi přimáčkne k zemi, takže se můžu maximálně kroutit, ale to je vše.

„Podívejme se na tebe, taková krásná panenka. Kdepak se tu bereš tak sama?“ přejede mi špičkou nosu po tváři a mně se obrátí žaludek z jeho zkaženého dechu.

„Prosím, nechte mě být. Vezměte si všechno a mě ušetřete,“ smlouvám zoufale.

„Ts, ts, ts,“ zamlaská nespokojeně a rozhlédne se po svých kumpánech, kteří již prohledávají má zavazadla. „Copak tě nemá? Nechat si takový poklad proklouznout mezi prsty? Nejdřív se na tobě hezky vystrídáme a pak tě zpeněžíme. Ó, kdepak, ty neskončíš v nějakém špinavém bordelu. S touhle tvářičkou a těmahle přepychovejma kozama

za tebe dostaneme ranec od nějakého štedrého znalce, který tvou hodnotu docení. A copak to máme tady?“ narazí břichem na můj měsíc.

Zaloví u svého pasu pro nůž a jedním šmiknutím mi odřízne pásek. Pokusím se využít toho, že mi uvolnil jednu ruku a zkusím ho udeřit. Jen se mi vysměje.

„Holčička by se nám chtěla prát? Jak roztomilé. Pojd' mi ji přidržet, ať se necuká. Pak se prohodíme,“ zavrčí na jednoho ze svých kumpánů.

Ten mi sevře obě zápěstí nad hlavou, zatímco zapáchající otrapa mi začne vyhrnovat šaty.

Chci křičet, ale ze staženého hrdla mi vyjde jen jakési zoufalé zakvílení. Následně zaslechnu podivný svist, hlava toho chlapa se oddělí od trupu a spadne do trávy, mezitímco jeho torzo, z jehož krku ještě odstříkuje krev, přistane na mně.

Tomu, jenž mě drží za ruce, projede ostří sekery hrudním košem, až zapraští žebra. Skácí se na záda a já jen letmo zaznamenám něčí botu zapřenou za jeho tělo, když se snaží vypáčit svou zbraň.

Neznámému se to naštěstí podaří v posledním okamžiku, kdy se na něj ženou zbylí dva, které vyrušil od kradení mých věcí. Můj zachránce máchne tak, že prvnímu z nich přesečne šlachy pod kolenem, takže chlap se okamžitě složí k zemi.

Druhý ho stačí zasáhnout do paže seknutím nože s dlouhým ostřím, ale v ten moment už sekera sviští obloukem směrem k jeho páteři, kterou přetne jako nic. Pozornost se vrací k mizerovi plazícímu se v trávě. Jeden zásah do lebky a je vyřízeno.

Do zorného pole se mi dostane opět bota, která ze mě skopne bezhlavé tělo. Vzápětí je vystřídána divokýma tmavýma očima a děsivě zjizvenou tváří.

„Ketille?“

Sif

Po kratičké úlevě, že jsem přežila bez zranění a zneuctění, se mě zmocní nové zděšení. Hledím do toho nečitelného, znetvořeného obličej a cítím, jak mi žilami proudí úplně ledová krev, která tuhne s každým dalším úderem mého vyplašeného srdce.

Naprosto zmrznu v okamžiku, kdy obemkne svou obrovskou, drsnou dlaní mou tvář, jeho výraz na moment zjihne a pohladí mě chlácholivě palcem. Sleduje každičký sebenepatrnější záškub, každé zatěnkání očima, a když se konečně osmělím nasát trochu vzduchu pootevřenými rty, zakotví pohledem pevně na nich.

„Nestalo se ti nic?“ pronese překvapivě starostlivě a měkce, když mi pomáhá do sedu.

„Ne, já... Co tu vlastně, zpropadeně, děláš?“ vyhrknu, jakmile se konečně vzpamatuju.

Veškerá něha z jeho výrazu se okamžitě vypaří.

„Na to samé bych se mohl ptát já tebe, ale odpověď nejspíš tuším. Nech mě hádat: Rozhodla ses prchnout ze Skjaldholtu, aby ses vyhnula svatbě? Jak jinak si vyložit tvé tiché plížení zpoza valu uprostřed noci?“

Hlasitě polknu, než se vzmůžu na otázku: „Ty jsi mě celou dobu sledoval?“

Děsivě pomalu přikývne.

„Od chvíle, co jsi vytáhla paty z otcova domu. Držel jsem se opodál, v bezpečné vzdálenosti, aby sis mě nemohla všimnout, a přesto na dosah. Dohlížel jsem, abys ve tmě nezabloudila a nic se ti nestalo. Dával jsem ti příležitost. Čekal jsem, zda nakonec koně neobrátiš. Ale toho bych se nikdy nedočkal, že?“

Vyschne mi v krku. Nejspíš jsem neměla sebemenší šanci uniknout svému osudu, pouze mě nechal celou noc žít v blažené nevědomosti a dovolil mé naději doutnat.

„Co se mnou teď uděláš?“

Přeměří si mě pohledem dravce, než pronese: „Prvně by ses měla převléknout do čistého šatstva, jsi celá od krve těch zmrdů. Následně se se mnou vrátíš do Skjaldholtu. Pokud by se někdo vyptával, kde jsme byli, a ty nechceš vysvětlovat jarlu Knutovi skutečný důvod svého odjezdu, můžeme se tvářit, že jsme si společně vyrazili na vyjížďku, abychom se před vstupem do manželství lépe poznali. Ale už žádné snahy se z něho vyvléknout, to ti povídám,“ vztyčí varovně ukazováček.

„A dál?“ kuňknu.

„Nemá smysl nic odkládat. Vyčkáme, až ti skončí následná část měsíce, v níž budeš krvácet, abych měl jistotu, že nejsi těhotná s někým jiným. Pak se hned vezmeme.“

„Tak rychle?“

Pokrčí rameny a kývne. Jeho slova nezněla jako nabídka. Jedná se o jasně danou skutečnost, před níž není vyhnutí.

Uchopí mou bradu mezi palec a ukazováček a optá se: „Kdy očekáváš měsíčky?“

„Za pět dní,“ přiznám s uzarděním. Protiví se mi hovořit s ním o tak soukromé záležitosti.

„Byla jsi mezitím s nějakým mužem od té doby, co jsi mi zaslíbená?“ zeptá se, aniž by hnul brvou.

Do tváří se mi naválí horkost zapříčiněná směsí studu a vzteku.

„Nebyla jsem nikdy s žádným mužem, abys věděl! Copak si myslíš, že jsem coura, co se tahá s kdekým?“

Na okamžik mu z tváře spadne maska netečnosti, vytřeští na mě oči, následně jimi probleskne cosi jako spokojený, majetnický výraz a poté se vrátí k původní nečitelnosti.

„Dobře, teď se převleč,“ udělá pár kroků pro mé věci, které lapkové vyhrabali z mých zavazadel. Neurvale je po mně hodí, načež jde přivést obě zvířata.

Ještě nikdy jsem snad nestihla výměnu oblečení tak rychle. Rozpusťm si vlasy, abych z nich vytahala stébła a drobné větvičky, které se mi do nich zacuchaly, když mě ti dva holomci drželi přišpendlenou k zemi.

Při pohledu na jejich mrtvá těla se mi zkroutí všechny vnitřnosti a mám co dělat, abych se nepozvracela. Najednou mi celá situace a její možné následky začnou docházet v plné síle, a já se proti své vůli rozklepu. Nejsem schopná si ani zaplést kadeře zpět do copu.

„Zatraceně,“ zanedávám nad svou nezvyklou nešikovností.

„Ukaž, postarám se o tebe,“ ozve se náhle za mými zády opět se zvláštní něhou.

„Nemusíš,“ namítnu, ale on mě odvede kousek opodál, abych nemusela na stopy po masakru hledět zblízka. Velké prsty mi jemně projedou jednotlivými prameny, než je začnou splétat.

„Vždycky se mi ty tvoje vlasy líbily, připomínají mi barvou lískové ořechy,“ zamumlá sotva slyšitelně.

Natáhne ke mně ruku, a když mu do ní vtisknu šňůrku, aby mi mohl konec copu svázat, na chvíli mou dlaň podrží.

„Díky,“ pípnu sotva slyšitelně.

Následně se skloní do trávy, sebere můj váček s penězi a úlomky vzácného kovu a přiváže jej pomocí rozříznutého řemínku k mému sedlu. Ze svého potom uvolní smotané lano a naše zvířata jím spojí k sobě.

„Kdybys náhodou ještě na zpáteční cestě pomýšlela na útěk,“ pronese nenuceně.

Odřízne z pláště jednoho z útočníků dlouhý pruh, jímž si ováže poraněnou ruku, a pak o jeho hadry opucuje ostří své mohutné sekery, jejímž mistrným ovládním je proslulý.

Zaškaredím se na něho, ale je mi jasné, že mi právě prokazuje velkou službu, když mě hodlá v podstatě krýt před možným hněvem jarla a dovést mě bezpečně domů. Být vdaná za tohohle zjizveného hromotluka se mi náhle jeví přece jen jako o něco lepší možnost, nežli být prodána k ukájení choutek nějakého zvrhlíka.

„Tumáš,“ podá mi kus chleba a pár soust sušeného masa, „musíš být z té dlouhé cesty vyhládlá. Dopřeju ti chvíli na odpočinek, než se vydáme zpět.“

„Není zapotřebí,“ zavrtím hlavou.

Ještě před pár okamžiky jsem byla k smrti unavená, ovšem nyní si připadám opět plně bdělá a představa, že bych měla zamhouřit oči jinde než v bezpečí své postele, mě ani trochu neláká.

„Jak myslíš. Občerstvi se a vyrazíme.“

Bezostyšně prohledá mrtvolu a přivlastní si vše, co by mohlo mít nějakou hodnotu. Pořád nechápu, jak dokázal takovou přesilu vyřídít pomocí pár úderů. Jeho přídomek Blodøx – krvavá sekera, mi zní výstižněji než kdy předtím. Nemůžu se podívat, že si jej Knut jako jednoho ze svých nejjudatnějších bojovníků tolik cení.

Počká, dokud se nevyhoupnu na koňský hřbet. Poté naskočí sám, přitáhne si mé zvíře tak, aby kráčelo po boku toho jeho, a pobídne je do kroku.

Slunce stoupá stále výše a kolébavá koňská chůze mě začíná uspávat, takže sotva udržím rozlepená víčka.

„U bohů, co bych teď dala za pár hodin spánku.“

„Jestli chceš, přelez si ke mně. Můžeš se o mě zapřít a zkusit se trochu prospat,“ nabídne mi a jedná se o jediná slova, která mezi sebou za celou několikahodinovou jízdu prohodíme.

Představa, že bych mu měla sedět natisknutá zády na široký hrudník a nechat se poutat jeho rukama, se mi pranic nelíbí. Zavrtím proto

odhodlaně hlavou a začnu se nenápadně štípat do stehna, abych se probírala.

Když pak konečně zahlédnu starý dobrý Skjaldholt, úlevou se skoro rozpláču. Tolik jsem z něj toužila uprchnout před tímhle děsivým obrem, ale teď se do něj s potupou ještě ráda vracím – potlučená, unavená, málem okradená a znásilněná a po boku muže, jehož vlákno osudu nejspíše Norny již nevratně spojují s mým.

Proklouzneme za opevnění stejnou branou, kterou jsem v noci uprchla. Ketill pokyne nehlasně strážci, jenž si se svým předchůdcem mezitím vyměnil službu. Pouze překvapeně zvedne obočí, když zaznamená krev na bojovníkově oblečení a mě jako jeho doprovod, ale na nic se nevyptává. Ketill se těší bojácné úctě snad každého obyvatele naší osady.

Sesedneme před mým rodným domem a on bezostyšně zabuší na dveře. Z otcovy tváře, která se zjeví v mezeře, během okamžiku vyprchá veškerá barva, jakmile nás spatří spolu. Ketill se zapře do dřevěné desky, čímž otevře dokořán, zatlačí mi na bedra, abych vstoupila a následuje mne bez pozvání dovnitř.

„Vedu ti tu tulačku zpět, Horne. Napříště bys ji měl lépe hlídat. Alespoň v následujících pár týdnech, pak už tuhle zodpovědnost s radostí převezmu já. Ve Freyjin den – za další dva od toho zítřejšího – pojmu tvou dceru za choť tak, jak bylo domluveno. Uchystání svatby nechám na tobě, já si na velkých ceremoniálech nezakládám. Tebe, Sif, nabádám důrazně k tomu, aby sis již podobné výlety odpustila. Zprvė nechci, aby ses ještě někdy vystavovala nebezpečí a zadruhé, nebývám vždy tak velkorysý. Někteří z mých spolubojovníků by ti mohli potvrdit, že obvykle jednám tvrdě, tak, jak se ode mne očekává. Neber moje slova jako výhrůžku, ale jako prostý slib, že pokud se znovu pokusíš uprchnout, opět si tě najdu, ale nebudu už natolik showvívavý, abych tě kryl. Věz, že pokud by se jarl Knut dozvěděl o tom, že ses pokusila zprotivit jeho vůli, on rozhodně slitování neprojeví. Ovšem, upřímně, máš štěstí, že já bych si tě byl ochoten vzít za ženu i s runou vypálenou uprostřed tvého půvabného čela,“ přejede si dlaní

po hroživé jizvě na svém obličejí. „Jen by tvé krásy byla věčná škoda,“ nakloní se ke mně drze a vtiskne mi horký polibek přesně do místa, kde by mi jistě kůži seškvařilo rozžhavené železo, pokud by mě Knu-tovi prozradil.

„V tom se nejspíš shodneme,“ sklopím oči.

„Ted' se běž omýt a vyspat, máš za sebou náročnou noc a divoké ráno. Na tvou přítomnost ve Skjaldholtu budu průběžně dohlížet a za dva týdny staneš v posvátném háji před zraky bohů po mém boku. Zastavím se nyní za Yrsou, aby s obřadem počítala a náležitě se na něj uchystala. Věřím, že budeš tou nejpůvabnější nevěstou, kterou kdy mělo toto město tu čest spatřit. Následně se odstěhuješ do mého domu jako má žena. Nějaké otázky?“ vysype ze sebe vše tak klidným, neza-ujatým tónem, jako by nás právě seznamoval s tím, co včera jedl. Zároveň se jedná o nejdelší souvislý proslov, jaký jsem od něho kdy slyšela.

„Myslím, že je mi všechno jasné,“ zavrtím odevzdaně hlavou a začínám se pomalu smířovat s nevyhnutelností vlastního osudu.

Těší mě snad? Ani za mák. Pravděpodobně si nad ním v otcově náruči dlouze popláču, jakmile tenhle sebejistý hromotluk opustí naše stavení. Mnoho jiných voleb mi však na výběr nezbyvá. Na to, abych se vrhla ze skály nad Skjaldholtem do moře, jsem příliš zbabělá a mám se na podobný čin moc ráda.

Pokusit se najmout někoho, aby sprovedil Ketilla ze světa? Viděla jsem, jak dnes bez mrknutí oka rozsekal čtyři chlapy. Sehnat diskrétně jed k jeho otrávení není také jen tak a pokud by se provalilo, že jsem za vším stála já, nedopadla bych slavně. Ostatně mé poslední neúspěšné snahy o odstranění völvy Birte se staly přímou příčinou toho, proč nyní budu nucena spojit svůj život s tím jeho.

Přejede mi konečky prstů po tváři s nebývalou něhou, a když si přizvedne mou bradu, abych mu pohlédla do očí, spatřím v nich jakousi bolestnou touhu.

„Bud' na sebe opatrná,“ nabádá mě ještě, než vyjde na dvůr.

Odváže svého koně, mrštně se na něj vyšvihne a s mlasknutím ho pobídne směrem do středu osady.

„Holčičko, co se přihodilo?“ zabouchne dveře a sevře mě ve své konejšivé náruči otec, jemuž konečně ze staženého hrdla vyjdou první slova. Když syкну, odtáhne si mě na délku paží, aby se přesvědčil, zda jsem v pořádku.

„Veškeré mé snažení a plánování bylo marné. Pronásledoval mě v bezpečné vzdálenosti celou cestu. Nutno však připustit, že jen díky němu jsem zpět celá. Neumíš si představit tu neuvěřitelnou hrůzu. Stala jsem se nad ránem obětí přepadení, a kdyby Ketill ty útočníky do jednoho nepobil...“ zlomí se mi hlas a začnu hlasitě vzlykat.

Přitáhne mě zpět k sobě, o poznání jemněji a opatrněji, a začne mě vískat ve vlasech jako to dělával v dobách, kdy jsem bývala ještě malé děvčátko.

„Až se prospíš, můžeš mi o všem podrobněji povyprávět. Myslím však, že na jakékoli další pokusy bychom už vážně měli zapomenout. Možná ti s ním nakonec nebude tak zle,“ pokusí se mě uchlácholit.